

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl soudcem Mgr. Zdeňkem Macháčkem ve věci

žalobce:

XX, nar. XX

státní příslušník Vietnamské socialistické republiky

bytem XX

zastoupen advokátem Mgr. Markem Sedlákem

sídlem Příkop 8, Brno

proti

žalovanému:

Ministerstvo vnitra

sídlem Nad Štolou 3, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 6. 2019, č. j. OAM-292/ZA-ZA11-HA13-2019,

takto:

- I. Žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 14. 6. 2019, č. j. OAM-292/ZA-ZA11-HA13-2019, se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Dne 25. 3. 2019 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou doplnil písemným prohlášením ze dne 28. 3. 2019. Uvedl, že je vietnamským státním příslušníkem, ateistou bez politického přesvědčení. Je svobodný, bezdětný, má transplantovanou ledvinu, ale cítí se zdravý. Musí pravidelně brát léky a chodit na kontroly k lékaři. V ČR žije od r. 2003, je zvyklý na zdejší život, lékařská péče je zde lepší než ve Vietnamu, proto žádá o legalizaci svého pobytu v ČR.

2. Doplnující pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany byl s žalobcem rovněž proveden 28. 3. 2019. Žalobce sdělil, že Vietnam opustil ve 13 letech, od příjezdu do ČR jej navštívil asi šestkrát, naposledy tam jel na přelomu let 2016 a 2017. Ve Vietnamu neměl žádné potíže ani problémy s vycestováním. V ČR žil s otcem, dostal zde povolení k trvalému pobytu, byl ale odsouzen za prodej pervitinu. Než byl zadržen, provozoval večerku. Ledvinu mu transplantovali ve Vietnamu ve městě Hue, kde se na to specializují. Po operaci bydlel u tety, ve Vietnamu byl asi rok, bral léky. Následně se v březnu 2018 vrátil zpět do ČR. U tety ve Vietnamu bydlet nemůže, s matkou a sourozenci není v kontaktu. Stále bere pravidelně léky a chodí na kontroly k lékaři, nesmí dělat těžkou práci. Ve Vietnamu střídali různé druhy léků, žalobce občas musel čekat na novou dávku léků. Otec žalobce zemřel v r. 2007, v návratu do vlasti žalobci nic nebrání.

3. Napadeným rozhodnutím neudělil žalovaný žalobci mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“). Vycházel přitom z výpovědi žalobce, jím předložených dokladů, a z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv ve Vietnamu. Žalovaný neshledal důvod pro udělení mezinárodní ochrany dle § 12 písm. a) ani § 12 písm. b) zákona o azylu. Konstatoval, že žalobce není ve vlasti pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod v smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu. Žalobce dle žalovaného také v průběhu správního řízení nezmínil nic, co by svědčilo o jeho odůvodněné obavě z pronásledování z důvodu jeho rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu. Žalovaný poukázal na snahu žalobce legalizovat svůj další pobyt v České republice žádostí o mezinárodní ochranu. Konstatoval, že mezinárodní ochrana je institutem mimořádným a cílem azylové procedury není legalizace pobytu žadatele v ČR. Žalovaný dále uvedl, že v ČR nebyl udělen azyl nikomu z rodinných příslušníků žalobce, který tak nesplňuje důvody pro udělení azylu dle § 13 zákona o azylu, tj. za účelem sloučení rodiny. Žalovaný také zkoumal, zda žalobci nelze udělit azyl z humanitárních důvodů dle § 14 zákona o azylu. Zabýval se rodinnou, sociální a ekonomickou situací žalobce, přihlédl k jeho věku a zejména zdravotnímu stavu, když žalobce je po transplantaci ledviny. Žalovaný uvedl, že lékaři ve Vietnamu byli schopni ledvinu

transplantovat a následně žalobci po celý rok poskytovat pooperační péči. Tvrzení žalobce ohledně lepší zdravotní péče v ČR než ve Vietnamu má pouze ekonomické pozadí. Žalobce má ve Vietnamu příbuzné, kteří mu již v minulosti pomohli. Žalobcovy zdravotní potíže nejsou bezprostředně život ohrožující a neléčitelné v jeho domovském státě. Nejsou tedy dány důvody ani pro udělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu.

4. Žalovaný dále v souladu s § 28 zákona o azylu posuzoval, zda žalobce nesplňuje podmínky k udělení doplňkové ochrany. Konstatoval, že žalobce neuvedl a ani žalovaný nezjistil žádné skutečnosti, na základě kterých by mohla žalobci hrozit v případě návratu do vlasti vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti ve smyslu § 14a odst. 2 písm. a) zákona o azylu. Žalovaný také nezjistil žádnou skutečnost, ze které by vyplývalo, že by byl žalobce ve Vietnamu vystaven skutečně hrozícímu nebezpečí vážné újmy podle § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, tedy nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. Dle žalovaného také ve Vietnamu neprobíhá ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k žalobci za vážnou újmu podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Případné vycestování žalobce nepředstavuje dle žalovaného ani rozpor s mezinárodními závazky České republiky. Žalovaný tedy dospěl k závěru, že žalobce nesplnil zákonné podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu a doplňkovou ochranu mu neudělil. Vzhledem k tomu, že žalobce nesplňuje důvody ani pro udělení doplňkové ochrany podle § 14b zákona o azylu, neboť nebylo zjištěno, že by v České republice byla udělena doplňková ochrana některému z rodinných příslušníků žalobce, nebyl žalobci udělen ani tento typ doplňkové ochrany.
5. Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce včasnou žalobou, již navrhoval zrušení napadeného rozhodnutí. Namítal, že výrok ani odůvodnění rozhodnutí neobsahuje žádné procesní ustanovení, podle něhož žalovaný postupoval. Rozhodnutí tak neobsahuje náležitosti dle § 68 odst. 2 správního řádu a nelze seznat, z jakého důvodu nebyla žalobci mezinárodní ochrana přiznána. Dle formulace výroku bylo rozhodnuto o neudělení mezinárodní ochrany. Zákon o azylu užívá obdobnou formulaci pouze v § 15 a 15a. Z odůvodnění se jeví, že žalovaný zamýšlel zamítnout žádost žalobce dle § 16 zákona o azylu pro zjevnou nedůvodnost. Rozhodnutí bylo vydáno po uplynutí lhůty dle § 27 odst. 5 zákona o azylu, a proto je nezákonné. V důsledku toho, že žalobce má transplantovanou ledvinu, jsou dány důvody pro udělení humanitárního azylu žalobci, jenž musí denně užívat léky. Ve Vietnamu byli lékaři nuceni měnit druhy léků s ohledem na jejich nedostupnost, jsou tam často prodávány padělky léčiv. Žalobce žije v ČR u své širší rodiny, ve Vietnamu má pouze tetu, která mu péči a výživu zajistit nemůže. Žalobce nemá kvalifikaci pro výkon povolání nezahrnující těžkou fyzickou práci, trh práce ve Vietnamu je ve špatném stavu, kdy poptávka po zaměstnání mnohonásobně převyšuje nabídku. V případě vycestování tak žalobci hrozí vážná újma na zdraví s možným následkem smrti.

6. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě s žalobními námitkami nesouhlasil a navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítnul. Uvedl, že část námitek žalobce je formulována obecně a nejasně. Žalovaný řádně zjistil skutkový stav věci, nezamýšlel ve věci rozhodnout dle § 16 zákona o azylu, nýbrž rozhodl dle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu tak, že mezinárodní ochranu žalobci neudělil. Rozhodnutí bylo vydáno v zákonné lhůtě dle § 27 odst. 1 zákona o azylu. Podmínky pro udělení humanitárního azylu žalovaný neshledal, neboť i ve Vietnamu existuje možnost léčby žalobce. Žalobce přišel o povolení k pobytu v ČR vlastní vinou, legalizace pobytu není důvodem pro udělení mezinárodní ochrany. Žalobce je plně právně způsobilou dospělou osobou. O mezinárodní ochranu navíc nepožádal bezprostředně
po příjezdu na území ČR, což také nasvědčuje účelovosti jeho žádosti.
7. Krajský soud po zjištění, že napadené rozhodnutí je způsobilé k přezkumu podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“) a žaloba byla podána v zákonné lhůtě, tj. dle § 32 odst. 1 zákona o azylu před uplynutím patnácti dnů od doručení napadeného rozhodnutí žalobci, přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení, které vydání tohoto rozhodnutí předcházelo, a dospěl
k závěru, že žaloba není důvodná.
8. Předně soud konstatuje, že z výroku a odůvodnění napadeného rozhodnutí je zcela zřejmé, jakým způsobem a z jakých důvodů žalovaný rozhodl. Žalovaný posuzoval splnění podmínek pro udělení mezinárodní ochrany dle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu, dospěl k závěru, že tyto podmínky splněny nejsou, pročež žalobci mezinárodní ochranu neudělil, což zřetelně vyjádřil ve výroku svého rozhodnutí a odůvodnil v odůvodnění. Ve výroku užitá formulace neubírá rozhodnutí na určitosti a srozumitelnosti. Smyslem § 68 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, nepochybně není uvést ve výroku rozhodnutí úplný výčet veškerých pro věc relevantních ustanovení právních předpisů. Skutečnost, že žalovaný procesně postupoval podle správního řádu je v odůvodnění rozhodnutí vyjádřena výslovně.
9. Žalovaný také nezamítl žádost žalobce jako zjevně nedůvodnou dle § 16 zákona o azylu. Taková skutečnost z napadeného rozhodnutí v žádném případě nevyplývá. S ohledem na to žalovaný nerozhodoval ve lhůtě podle § 27 odst. 5 zákona o azylu, a nemohl tedy tuto lhůtu nezákonně překročit.
10. Podle § 14 zákona o azylu jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.
11. V rozsudku ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55, Nejvyšší správní soud uvedl: „Smysl institutu humanitárního azylu lze spatřovat v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel

předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto patrně „nehumánní“ azyl neposkytnout. (...) Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na varianty, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu – sem lze příkladmo zařadit například udělování humanitárního azylu osobám zvláště těžce postiženým či zvláště těžce nemocným; nebo osobám přicházejícím z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory – ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly. Míra volnosti této jeho reakce je pak omezena pouze zákazem libovůle, vyplývajícím pro orgány veřejné moci z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu.“

12. Důvod pro udělení humanitárního azylu spatřuje žalobce ve svém zdravotním stavu, neboť mu na počátku roku 2017 byla transplantována ledvina, žalobce bere léky a tvrdí, že ve Vietnamu by se mu nedostalo dostatečné lékařské péče, resp. že by pro něj taková péče byla ekonomicky nedostupná. Krajský soud se ztotožňuje s názorem žalovaného, že zdravotní problémy žalobce při zohlednění kvality lékařské péče ve Vietnamu nedosahují takové intenzity, která by zakládala důvod pro udělení humanitárního azylu žalobci. O dostatečnosti úrovně vietnamského zdravotnictví svědčí již to, že samotná transplantace byla provedena ve Vietnamu, a to na oddělení nemocnice, které se na tyto chirurgické zákroky specializuje. Taktéž pooperační léčba a medikace byla realizována ve Vietnamu, kde žalobce podle vlastního tvrzení pobýval a léčil se ještě jeden rok po operaci. Jeho současný stav je navíc stabilizovaný, žalobce se cítí zdravý, je omezen pouze tím, že nesmí vykonávat těžkou fyzickou práci a musí pravidelně brát léky. Ničím nepodloženým tvrzením je žalobcův poukaz na prodej padělků léčiv ve Vietnamu. Nejlepším důkazem o dostatečném stavu léčiv a lékařské péče ve Vietnamu je úspěšnost provedené operace a medikace žalobce v jeho domovině. Žalobce je samostatným dospělým člověkem schopným práce, ve Vietnamu má navíc příbuzné, z nichž někteří (teta) mu v minulosti pomáhali. V České republice žil s otcem, který již zemřel. Dle žalovaným zjištěných informací není vietnamský trh práce ve stavu, který by žalobci znemožňoval ve Vietnamu pracovat. Vzhledem k uvedenému nelze uzavřít, že by měl pobyt ve Vietnamu pro žalobce natolik nepříznivé následky, které by vyvolávaly potřebu udělení humanitárního azylu žalobci.
13. Soud zdůrazňuje, že udělení mezinárodní ochrany je pouze specifickým způsobem legalizace pobytu na území České republiky, a to z přesně vymezených důvodů; v ostatních případech je však nutno vycházet z režimu zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů. Azylovým řízením nelze nahradit smysl a účel úpravy obsažené v zákoně o pobytu cizinců.
14. Pokud žalobce nespatořoval důvod k podání žádosti o mezinárodní ochranu při svém příjezdu do České republiky, tedy v r. 2003, ale až v r. 2019 v okamžiku, kdy pozbyl pobytové oprávnění podle zákona o pobytu cizinců, svědčí to podle názoru soudu spíše o účelovosti jeho jednání, nežli o existenci azylově relevantních důvodů. Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu totiž platí, že žádost o udělení mezinárodní ochrany má být podána bezprostředně poté, co k tomu má žadatel příležitost, a to jak z hlediska časového, tak z hlediska prostorového

(srov. rozsudek ze dne 9. 2. 2006, č. j. 2 Azs 137/2005 - 51). O tom, že žalobce nemá obavy z návratu do Vietnamu a je schopen tam žít, nejlépe svědčí to, že po prvním příjezdu do ČR

do Vietnamu opakovaně vycestoval, dokonce tam v letech 2017 až 2018 delší dobu po operaci žil. Lze tedy uzavřít, že závěr žalovaného, že žalobce si žádostí o mezinárodní ochranu pouze chtěl zlegalizovat pobyt na území České republiky, je správný.

15. Přijaté řešení tak v souladu s § 2 odst. 4 správního řádu odpovídá okolnostem případu a je souladné s veřejným zájmem. Své rozhodnutí pak správní orgán řádně odůvodnil, když uvedl,
z jakých podkladů vycházel a jakými úvahami se řídil. Žalobci tedy musí být důvody rozhodnutí dostatečně zřejmé.
16. Žalobce tedy se svými námitkami neuspěl. Jelikož v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady,
k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, krajský soud zamítl žalobu jako nedůvodnou (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
17. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalovanému, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu
a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro

zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 26. srpna 2019

Mgr. Zdeněk Macháček
soudce